

De kerkenraad heeft in haar vergadering van 29 oktober gesproken over huwelijk en samenwonen.

Puntsgewijs willen we een aantal kernzaken m.b.t. dit onderwerp aangeven:

- Het huwelijk is in bijna alle culturen een sociale aangelegenheid (sociale controle, publieke aangelegenheid). Ook in de Bijbel, met name in het O.T. treffen we dit aan. Hoewel we bij het eerste huwelijk waarover in de Bijbel gesproken wordt (Adam en Eva, Gen. 2:24 en Gen. 4:1) niets lezen over een officiële, institutionaire huwelijksluiting, zien we wel gaandeweg de praktijk ontstaan dat het huwelijk een officiële status krijgt (Huwelijksfeest enz.). Afspraken en verbondssluiting dienen dan ter bescherming van deze intieme vorm van samenleven. Latere maatschappelijke ontwikkelingen laten een groei richting burgerlijk en kerkelijk huwelijk zien (stadhuis, kerk). Hoewel we dit positief waarderen gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat de geschiedenis van het christendom nogal wat bladzijden kent, waarin seksualiteit eerder als een gevaar dan als een gave is beschouwd. Seksualiteit werd gezien als middel tot voortplanting, maar genieten van seksualiteit werd gezien als egocentrisch. Soms was de angst voor het gevaar van de zonde van de onkuisheid zo sterk, dat er voor zoiets als legitieme wellust geen oog was. Soms was er de invloed van een mensbeeld, waarin het lichamelijke gezien werd als minder belangrijk dan de geest. Heel vaak was er een dubbele moraal. Toch is en was de intentie van de huwelijksluiting het samenleven van man en vrouw een maximale bescherming te geven, waarin rechten en plichten zijn gewaarborgd. Eeuwenlang is dit zo ook in de samenleving gezien. Volgens de Bijbel kan seksuele gemeenschap alleen een legitieme plaats hebben binnen het huwelijk als plaats van volledige liefde en trouw. Monogamie en duurzaamheid zijn vereist. Het huwelijk luidt een nieuwe fase in in het leven. Er is een duidelijk startpunt. Bij samenwonen is daar in de regel veel minder sprake van. Onze voorkeur blijft dan ook duidelijk uitgaan naar de bescherming en veiligheid die het huwelijk voor het intieme samenleven biedt. De loskoppeling van seksualiteit en totale verbondenheid baart ons grote zorgen.
- Dit wil echter niet zeggen dat we niet de culturele bepaaldheid van de verschillende huwelijksvormen hebben te verdisconteren. Het burgerlijk huwelijk, zoals wij dat kennen kan niet rechtstreeks uit de Bijbel worden afgeleid. In de Bijbel is het vooral een familiezaak. Ook het kerkelijk huwelijk is niet van alle tijden. Nog geen 75 jaar geleden trouwde bijvoorbeeld op Goeree Overflakkee bijna geen enkel stel in de kerk. Het feit dat onze overheid geen duidelijke structuur meer heeft t.a.v. het huwelijk maakt de zaak behoorlijk complex. Samenlevingscontracten e.d. kunnen contractueel gezien tegen het huwelijk aanschuiven. In de meeste samenlevingscontracten voor samenwonen worden alleen rechten omschreven, geen plichten. Dit kan echter wel. De vele echtscheidingen hebben ook de waarde en stabiliteit van het huwelijk aangetast. Ook zijn er kritische vragen te stellen bij de uit de pan rijzende kosten die een bruiloft met zich mee brengt. Helaas onderscheiden we ons daar als christelijke gemeente veelal niet in.

- Het is dan ook de vraag of het verstandig is om in deze tijd, gezien de maatschappelijke en psychologische omstandigheden, oorlog te voeren tegen samenwonen. In het verleden is door de kerk op het gebied van huwelijk en seksualiteit vaak misgekleund. Een dubbele moraal deed zijn opgang. De negatieve gevolgen daarvan zijn vaak merkbaar. Mensen hebben de kerk de rug toegekeerd. Ook het selectieve inzoemen op dit punt en het laten lopen van andere zaken heeft veel schade berokkend. Farizeïsme ligt gemakkelijk op de loer. De evangeliën laten ons steeds zien hoe Jezus niet uitgaat van het ideaal maar van de werkelijkheid in al zijn gebrokenheid. Wel willen wij duidelijk stellen dat aan het samenwonen dezelfde eisen gesteld moeten worden als aan het huwelijk: exclusief, totaal en duurzaam. Het moet gaan om de gemeenschap des lichaams en niet om gemeenschap van een paar lichamen.
- Verheugend is het dat en als mensen voor het eerst of na lange tijd de gemeente weer weten te vinden. Hun verhalen zijn vaak verrassend en ontroerend. Alle huidige gemeente opbouwprojecten en missionaire projecten willen ons als om strijd duidelijk maken dat we vanuit de toetreders moeten denken en niet vanuit onze in de loop der tijd (eeuwen) opgebouwde geloofskennis. Ons past dan blijdschap. Onze opdracht is dan om gaandeweg duidelijk te maken waarom het huwelijk bij ons zo heilig is. Iets wat ons in deze tijd blijkbaar maar moeilijk lukt. Juist daar moeten we onze energie in steken. De eerste christenen hadden juist vanwege hun manier van samenleven als man en vrouw zo'n missionaire uitstraling.

Conclusie.

- a. Er is vanuit de Bijbel en vanuit de geschiedenis veel te zeggen dat pleit voor het huwelijk.
- b. Het fenomeen samenwonen zoals wij dat kennen komt in de Bijbel niet voor. Daarom vinden we ook geen expliciete Bijbelteksten waarin het fenomeen samenwonen wordt afgewezen.
- c. Missionaire en pastorale voorzichtigheid is geboden.
- d. Er zal dus veel pastorale wijsheid gevraagd worden om het belang van het huwelijk te onderstrepen, ook degenen die daar heel consequent in zijn te steunen en tegelijkertijd niet mensen als tweederangs te behandelen. De deur tot de gemeente moet niet een kwaliteitseis worden, maar genade blijven. We moeten het evangelie niet inruilen voor de wet maar in de spanning van ideaal en werkelijkheid onze weg durven zoeken. Waarheid zonder liefde is geen waarheid meer.